

Verdens deiligste Rose

Der var en mægtig Dronning, i hvis Have fandtes de deiligste Blomster for enhver af Aarets Tider og fra alle Verdens Lande, men især var det Roserne, som hun elskede, og derfor havde hun af disse de meest forskellige Arter, ligefra den vilde Hæk med de æbleduftende grønne Blade til Provences skønneste Rose, og de voxte opad Slottets Mure, slyngede sig om Søilerne og Vindueskarmene, ind i Gangene og henad Loftet i alle Sale; og Roserne vexlede i Duft, Form og Farve.

Men Sorg og Bedrøvelse boede herinde; Dronningen laae paa sin Sotteseng og Lægerne forkyndte, at hun maatte døe.

»Der er dog en Frelse for hende!« sagde den Viseste iblandt dem. »Bring hende Verdens deiligste Rose, den, der er Udtrykket af den høieste og reneste Kjærlighed; kommer den for hendes Øine, før de briste, da dør hun ikke.«

Og Unge og Gamle kom rundt om fra med Roser, de deiligste der blomstrede i hver Have, men de Roser var det ikke; fra Kjærlighedens Urtegaard maatte Blomsten hentes; men hvilken Rose der var Udtrykket af den høieste, den reneste Kjærlighed?

Og Skjaldene sang om Verdens deiligste Rose, hver nævnede sin. Og der gik Bud vidt om Land til hvert Hjerte der slog i Kjærlighed, der gik Bud til hver Stand og hver Alder.

»Ingen har endnu nævnet Blomsten;« sagde den Vise. »Ingen har peget hen paa det Sted hvor den fremsprang i sin Herlighed. Ikke er det Roserne fra Romeo og Julies Kiste eller fra Valborgs Grav, skjøndt de Roser ville altid dufte gennem Sagn og Sange, det er ei Roserne, som skyde frem fra Winkelrieds blodige Landser, fra Blodet, der helligt vælder ud fra Heltens Bryst i Døden for Fædrelandet, skjøndt ingen Død er mere sød, ingen Rose rødere end dette Blod, der da flyder. Ei heller er det hiin Underblomst, for hvis Pleie Manden i Aar og Dage, i lange søvnløse Nætter, i den eensomme Stue, hengiver sit friske Liv, Videnskabens magiske Rose!«

»Jeg veed, hvor den blomstrer«, sagde en lyksalig Moder, der med sit spæde Barn kom til Dronningens Leie. »Jeg veed, hvor Verdens deiligste Rose findes! Den Rose, der er Udtrykket af den høieste og reneste Kjærlighed. Den blomstrer paa de blussende Kinder af mit søde Barn, naar det styrket af Søvnens slaæer Øinene op og leer imod mig med hele sin Kjærlighed!«

»Deilig er den Rose, men en deiligere findes der!« sagde den Vise.

»Ja langt skønnere!« sagde en af Qvinderne. »Jeg har seet den, en mere ophøiet hellig Rose blomstrer der ikke, men den var bleg, som Thee-Rosens Blade; paa Dronningens Kinder saae jeg den; hun havde lagt sin kongelige Krone og gik selv i den lange sorgfyldte Nat med sit syge Barn, græd over det, kyssede det og bad til Gud en Bøn for det, som en Moder beder i Angstens Time!«

»Hellig og vidunderlig i sin Magt er Sorgens hvide Rose, men dog er det ikke den!«

»Nei, Verdens deiligste Rose saae jeg foran Herrens Alter,« sagde den fromme gamle Biskop. »Jeg saae den lyse, som en Engels Aasyn viste sig. De unge Piger gik til Nadverens Bord, fornyede deres Daabs Pagt, og der blussede Roser og der blegnede Roser paa de friske Kinder; en ung Pige stod der; hun saae med hele Sjælens fulde Reenhed og Kjærlighed op mod sin Gud; det var Udtrykket af den reneste og den høieste Kjærlighed!«

»Velsignet være den!« sagde den Vise, »dog ingen af Eder har endnu nævnet Verdens deiligste Rose.«

Da traadte ind i Stuen et Barn, Dronningens lille Søn; Taarerne stode i hans Øine og paa hans Kinder; han bar en stor opslagen Bog, dens Bind var af Fløiel og med store Sølvhægter. »Moder!« sagde den Lille, »O hør dog hvad jeg har læst!« og Barnet satte sig ved Sengen og læste af Bogen om ham, der hengav sig selv til Korsets Død for at frelse Menneskene, selv de ufødte Slægter. »»Større Kjærlighed gives der ikke!««

Og der gik et Rosenskjær over Dronningens Kinder, hendes Øine bleve saa store, saa klare, thi hun saae fra Bogens Blade løfte sig Verdens deiligste Rose, Billedet af den, som fremsprang fra Christi Blod paa Korsets Træ.

»Jeg seer den!« sagde hun. »Aldrig dør den, som seer den Rose, den deiligste paa Jorden!«